

SPODUPNE

ČASOPIS GYMNAZIA FRANTIŠKA ŠVANTNERA

NOVÁ BAŇA

2016/2017

2

PRÍ SKÚŠANÍ Z GEO

žiak 1 : „ Kde sídli OSN ? “
žiak 2 sa čuduje a rozmýšľa
žiak 1 : „ Všetk najväčšie mesto USA! “
žiak 2 : „ Amerika ? “

NA HODINE FYZIKY

p.p. Benčatová: „ Navrhni hydraulické zariadenie, ktoré by ma zdvihlo. “
Matej: „ Také neexistuje... “

PRED KONČOČNOU PÍSOMKOU Z MATEMATIKY

Vanes: „Ja som v tom úplne stratená :(. “
Marietta: „Ja som v tom stratená už od včera :/. “
Rišo: „Ja som sa v tom ešte stále nenašiel :D “

NA HODINE

p.p. Feldsam: Podľa vás je 45 ročný chlap už starý?
Martin: Nó, aj hej ...
p.p. Feldsam: Chceš dostať?

HODINA FYZIKY

p.p. Benčatová: No čo sme si overili na laboratórnom cvičení?
Alex: No to by som chcel vedieť aj ja.

PÍSOMKA Z GEOGRAFIE

Rebeka: Ach, ten pocit, keď neviem ani dátum...

ŽIAČKA MÁ NA HODINE ZATVORENÉ OČI

Profesorka: „Martina, o čom peknom sa vám snívalo?“
Žiačka: „ O vás nie... “

NA MATEMATIKE

p.p. Buškova: A čo oslavujete, dievčatá ? Správny výsledok?

ŽIAK ODPOVEDÁ

Profesor: „Opíš, čo je to inkontinencia.“
Žiak: „Keď to ide, keď nemá.“

NA TRIEDNICKEJ HODINE

Žiak 1: „Ja chýbam zajtra!“
Žiak 2: „Ja chýbam desiatého!“
Žiak 3: „Ja chýbam, kedy chceme!“

NA HODINE S PRAKTIKANTKOU

Žiak: „Môžem ísť na WC?“
Praktikantka: „Nie, sprav si uzlík...ak máš z čoho!“

NA HODINE ANGLIČTINY

Profesorka: „Ako sa povie, keď s vami zaobchádzajú rodičia dobre?“
Žiak: „Náhoda!“

Redakcia

Šéfredaktor

Martina Kamodyová

Redaktori

Simona Pavolová

Marián Šebeňa

Boris Karas

Dominika Muchová

Veronika Adamcová

Vanesa Ondrejčková

Monika Gulášová

Grafika

Daniel Melicher

Matúš Ďurovič

Veronika Homolová

Titulka

Daniel Melicher

Korektúra

PhDr. Mária Klimantová

Tlač

SB Press, Tlmače

Kontakt

spodgupne@gmail.com

Obsah

EDITORIÁL	3
BUM BÁC	4-5
LENIVOSŤ	5
HALLO LORENZ	6-7
NÁVRATY	8-9
POSTRACH ŠTUDENOV	10
PODNIKAŤ NA SLOVENSKU?	11-13
STUŽKOVÁ	14-15
ZIMNÝ MAINSTREAM	16
RODINNÉ SÁGY	17
Ms U20 v HOKEJI	18-19
ZO ŽIVOTA UČITEĽA	20
ZIMNÁ CESTA DO ŠKOLY	21
ŤAŽKÝ ŽIVOT VYSOKOŠKOLÁKA	22-23
SPRAVME SI ŽIVOT LEPŠÍM	24-25
DEŇ OTVORENÝCH DVERÍ	26
TVORIVÉ DIELNE	27
ZÁPOTY	28

Editoriál

Sloh napísaný, povinné čítanie prečítané odložené na čas neurčitý, polročka z matiky za tri, skúšanie z fyziky s ujmom za nami, angličtina uzatvorená. Keď už je prvý polrok šťastine – nešťastne za nami, podme bilančovať. Do knihomolne síce knižky a časopisy stále pribúdajú, no poličky to už pod ich náporom nezvládli a nebezpečne sa nakláňajú. Chodíky okolo školy sú síce odhrnuté, ale nebezpečný ľad tam na nás stále striehne. Viaceré triedy hlásia ranených a práceneschopných. Po pol roku tvrdého tréningu volejbalu sme zožali slávu na okresnom turnaji. Do pece nám kúri nový pán údržbár a bufet obmedzil svoje fungovanie len na čas nevyhnutný. Občas trochu nepríjemnú nemčinu nám spríjemňuje Lorenz., Avšak aj ten nás už čochvíľa opustí. Nesmiem zabudnúť ani na našu pani riaditeľku, ktorú sme už od začiatku školského roka nevideli. Týmto by som jej v mene redakčnej rady a všetkých študentov chcela zaželať skoré uzdravenie. Čo tu však chýba? Ja, natúrilich! Konečne do vašich rúk dorazilo nové číslo školského časopisu. Milí spolužiaci, keď už je prvá polovica roka za nami, pokojne sa usadte a venujte sa čítaniu o vás a pre vás.

Simona

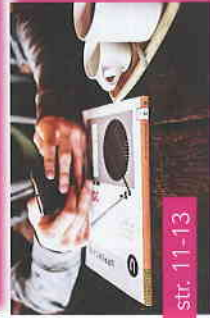
str. 4-5

str. 14-15

str. 22-23

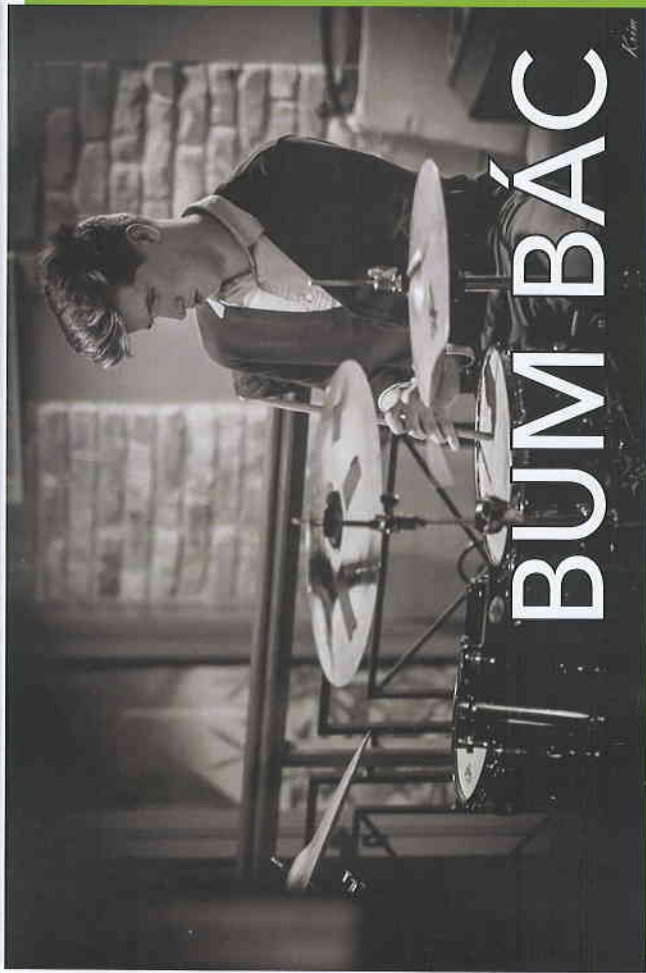
str. 11-13

str. 17

str. 16

BUM BÁC

Už asi celé gymko vie, že fešák z I.A Timo Rajnoha je muzikant. A to nie hocijaký – on je bubeník – najdôležitejšia osoba v každej kapele, lebo práve on udáva rytmus. Bez neho by nemohol byť žiaden koncert. Ved' si prečítajte ...

Ahoj, Timo, tak začneme tak zlátko. Na aké nástroje hráš?

Ahojte, hrám na bicie nástroje, no niekedy si rád zahrám aj na klavír, ale najviac na tie bicie.

Čo alebo kto ťa k tomuto koničku priviedol? A odkedy sa tomu venuješ?

Od malička ma fascinovalo všetko, čo vydávalo zvuk. A keď som mal dva roky, tak si moja sesterica, ktorá je tiež hudobníčka, všimla, že rád búcham po všetkom, čo je nablízku, a nie je to len obyčajné búchanie, ale má to aj rytmus. Tak približne odvtedy.

Určite hráš aj v nejakej kapele. V akej?

Ano, hrám a dokonca v rôznych. Moja najobľúbenejšia kapela, v ktorej hrávam, je dzézové trio Jazzsons Trio v Nových Zámkoch. No hrám aj v gospelovej kapele, rock and rollovej kapele Kvadro a občas si zahrám aj v skupine Crossroads.

Nie je toho na teba príliš veľa? Ako to všetko stíhaš?

Stíham to, dá sa povedať, úplne v pohode, pretože hrávame hlavne cez leto, keď nie je škola. Občas aj cez školský rok, ale vtedy má každý veľa povinností, takže to naozaj málokedy.

A teraz moja obľúbená otázka: Je pravda, že baby letia na muzikantov?

(smiech) Každý chlapec, keď niečo robí a je v tom dobrý, tak sa to dievčatám páči. Takže áno... (smiech)

Stala sa ti nejaká vtipná príhoda počas koncertu?

Stále sa stáva niečo vtipné. Napríklad, raz som meškal na vlastný koncert, lebo som išiel čakať kamaráta, a keď som prišiel na miesto diania, bolo tam úplne ticho. Všetci takí šťastní, že super, konečne prišiel.

Myslím, že každý muzikant má nejaké cie-

le, kam sa chce posúvať a čo chce dosiahnuť. Aké sú tie tvoje?

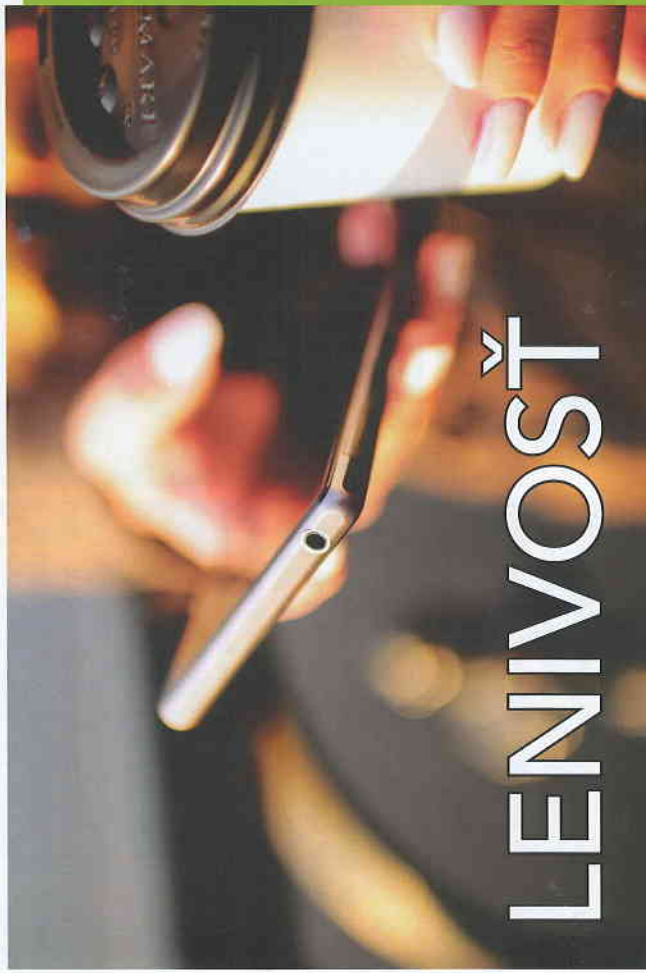
Jasně, mám svoje ciele, ale nerád o nich hovorím, pretože potom mám pocit, že sa mi nespĺnia.

A čo na to hovoria tvoji rodičia, že hráš ihneď v niekoľkých hudobných skupinách?

Veľmi ma v tom podporujú a tešia sa so mnou. Som im za to naozaj vďačný.

Ďakujeme za rozhovor.

Autor: Veronika Adamcová
Monika Gulášová
Vanesa Ondrejková
Foto: archív

LENIVOSŤ

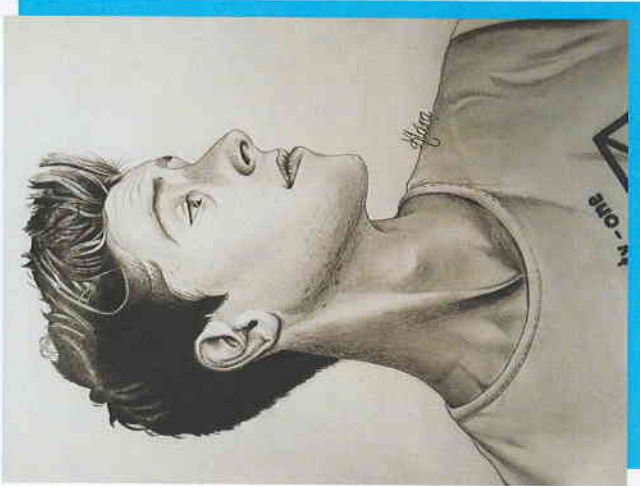
Lenivosť je pocit, ktorým trpí 10 z 10 ľudí na tejto planéte. Prečo? Na túto otázku nepozná nikto odpoveď, alebo sme len príliš leniví na ňu odpovedať.

Lenivosť je ako zatahnutá ručná brzda pri rozbiehaní auta, čo v preklade znamená, že dopredu nepôjdeš. Zostaneš na mieste - a to v tom lepšom prípade. Neochota niečo urobiť môže mať aj katastrofálnejšie následky.

Slovami „Nechce sa mi!“ odpovedáme skoro na každú otázku, ktorá nás núti niečo urobiť. Ak mi neveríte, spomeňte si na poslednú odpoveď, keď vás niekto o niečo požiadal. Ako ste mu odpovedali? Ja by som takmer s istotou odpovedala: „Nechce sa mi!“

Ako povedal Gunther Phill: „Leňošenie je umenie tak dlho nerobiť nič, kým nepomíne nebezpečenstvo, že by sme museli niečo urobiť.“ Podľa tohto citátu je svet plný umelecky nadaných ľudí, pre ktorých týchto pár riadkov znamená zmysel života. Ak aj ty „trpíš“ takýmto umeleckým nadaním tak ako ja, pamätaj si, že „Nik sa nestal nesmrteľným svojou lenivosťou“ – to zasa povedal Benjamin Franklin.

Autor: Martina Šályová
Foto: pexels.com

HALLO, LORENZ

Naše gymnázium sa po minulých rokoch stalo hosťovskou školou pre zahraničné návštevy. Niet divu, že i v roku 2016/17 sa situácia opakuje. Naším hosťom nie je nikto iný než Lorenz Reichert, osemnásťročný mladík z Nemecka, konkrétne z mesta Würzburg v Bavorsku. Kedže, ako sám povedal, nechcel hneď po maturite začať s vysokoškolským štúdiom, rozhodol sa zapojiť sa do programu „Kulturweit“, ktorý zastrešuje medzinárodná organizácia UNESCO. A zvolil si práve Novú Baňu.

Aký bol tvoj prvý dojem zo Slovenska?

Keď som sem prišiel, pripadal som si neistý. Všetci rozprávali cudzím jazykom, ktorému som nerozumel. No od prvého dňa sa ku mne všetci správali veľmi srdečne, takže sa tu teraz cítim ako doma. Páči sa mi, že vaša krajina nie je plná turistov, hoci tunajšia príroda je úžasná. A tiež mám rád slovenskú pálenku.

Mal si nejakú predstavu o Slovensku?

Uprímnne, vôbec žiadnu. Okrem toho (a je to trochu trápne), Nemci niekedy nepoznajú rozdiel medzi Slovenskom a Slovinskom. Takže som bol nervózny, ale zvedavý.

Čo hovoríš na našu malú Novú Baňu?

Útulné mestočko s krásnym okolím a príjemnou atmosférou. A máte tu všetko, čo potrebujete na prežitie: bagetéria, CBA, LIDL, COOP Jednota a super kaderníkov!

Ako sa ti páči náš gympeľ?

Pekný. Dobrý učiteľia, študenti aj sekretárky. A najlepší bufet (aj s kuracou bagetou), aký škola môže mať.

Ako hodnotíš prístup učiteľov k študentom?

Tento vzťah by som porovnal k veľkej rodine. Každý každého pozná a pomáhať si. Na mojej škole bolo tisíc študentov, pričom každý študent „kopal“ sám za seba.

A čo školské aktivity? Čo sa ti najviac páčilo? Máte niečo podobné aj na nemeckých školách?

Je ich veľa! „Haschová“ bola zaujímavá, pretože som nikdy predtým nič podobné v Nemecku nevidel – študenti 3. A a publikum sa mohli škodoradosne zabaviť. Takisto som sa zúčastnil stužkovej 4. A triedy, čo bola jedna z najlepších udalostí počas môjho pobytu. Všetci vedeli vynikajúco tancovať! Na vianočnej akadémii som si všimol, že mnohí študenti sú hudobne nadaní. Oceňujem aj to, že niekoľko študenti píše po nemecky do medzinárodného časopisu „Klick“.

Vraj sa pani prof. Juhásová pokúša naučiť ťa základy slovenčiny. Je naša rodina učiteľka?

ná reč až taká ťažká? Učil si sa niečo aj pred príchodom?

Nie, neučil (bol som aj lenivý, aj som si robil starosti s inými vecami). Až vo vlaku do Novej Bane som si niečo pozrel. Pani prof. Juhásová ma učí gramatiku. Každý deň som počul nové slová a celkom som si ich zapamätal. Najviac som bojoval so slovami s veľkým počtom spoluhlások, ako napr. „zmrzlina“ či „štvrtok“, ale zvládol som to. I keď počuť ma rozprávať po slovensky je pre vás iste zábavné.

Čo zo slovenčiny si stopercentne zapamätáš?

Moje najobľúbenejšie slovo je „zmrzlina“. A aj túto vetu: „Damy a pani, Zeleznic-naspoločnosť Slovensko vítamecestujú-cích... nas vlak rychlosemstostyridsat... stanica...prajeme príjemnu cestu.“ ha - ha

Ktoré mestá a miesta si navštívil počas svojho pobytu?

Veľa miest: Banská Bystrica, Banská Štiavnica, Nitra, Bratislava, Dudince, Zvolen, Košice, Levice, Ružomberok, atď. Tiež som sa bol lyžovať na Táloch a navštívil som termálne kúpele Sklené Teplice. Najkrajšie mesto bola určite Banská Štiavnica s krásnym výhľadom z Kalvárie.

Zábavné momenty?

„Haschová“ bola super!!! Alebo divadelné predstavenie v Bratislave. Síce herci hovorili po slovensky, ale boli neuveriteľne vtipní. Nasmiel som sa.

Páčili sa ti športové tréningy, napr. basketbal, volejbal ...?

Jasné, po ťažko odpracovanom dni padlo vhod vybiť si energiu takýmto spôsobom.

Taktiež sa blíži turnaj basketbalu, na ktorom sa zúčastním. Dúfam, že vyhrám!

Čo plánuješ v budúcnosti?

Stále si nie som istý, čo chcem študovať. Asi psychológiu. Zatiaľ si nájdem nejakú prácu, aby som zarobil peniaze a navštívil aj iné krajiny, o ktoré sa zaujímam (Maroko, Škandinávia). Ale raz v lete sa vrátim aj s celou svojou

rodinou na Slovensko a navštívime Vysoké Tatry.

Dakujeme za rozhovor. Nech sa ti darí!

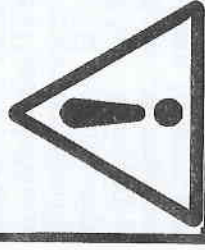
Autor: Andrej Bača
Dominika Muchová
Kresba: Klára Beňáčková
Foto: Daniel Melicher

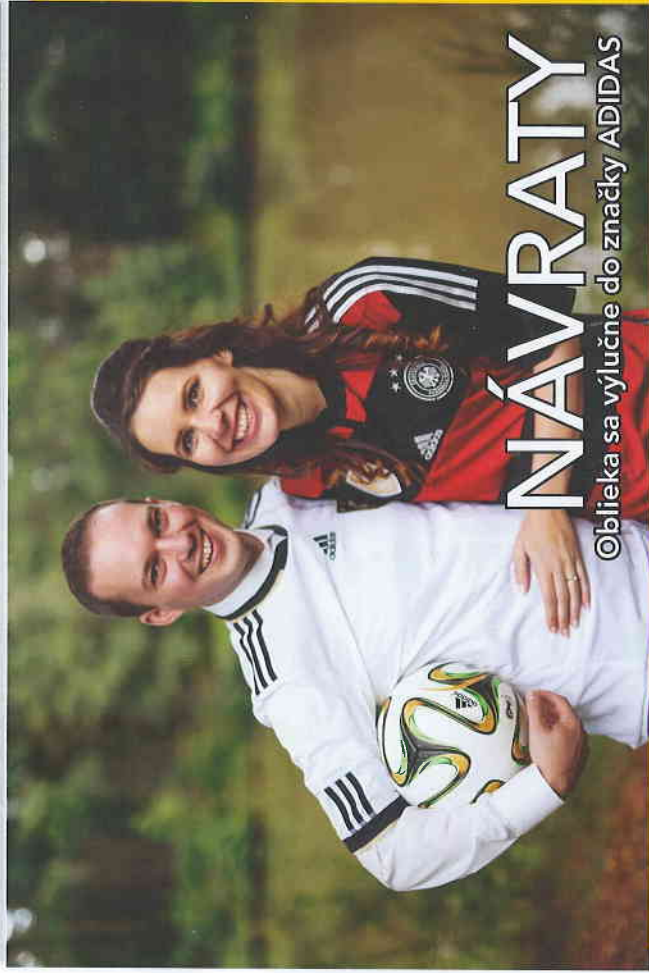
OSPRAVEDLNENIE ZO SKÚŠANIA

dňa.....
Gymnázium Zlín
Hlavná 21
Ul. Beňáčková 968

SCHVALENÉ VEDENÍM ŠKOLY

Prof. Juhásová Bača
(Nevztláňuje sa na písomky a testy.)

Záujem o cudzie jazyky a šport priviedli **Mirku RAUTH – ČÍKOVÁ** až do Nemecka, kde v atraktívnej práci našla aj svojho životného partnera. Usadila sa vo **Wendelsteine** a pracuje v **Herzogenaurachu** pri **Norinbergu**.

**Zaspomínate si niekedy na svoje stre-
doškolské roky strávené v Novej Bani?**

Samozrejme a to často. Moje najlepšie kamarátky sú moje bývalé spolužiačky, s ktorými spolu spomíname a stretávame sa naďalej v Alžbetke :-). Aj v Nemecku som opäť v kontakte s mojou "hostovskou rodinou", ktorú som spoznala počas gymnaziálneho výmenného pobytu v ba-

vorskom Volkachu a pravidelne sa navštevujeme. Moje spomienky často vedú k životným radám našich pánov profesorov, ktoré som, bohužiaľ, pochopila až s odstupom času

Kto bol Vaším triednym profesorom na gymnáziu? Môžete sa s nami podeliť o niekoľko spomienok či zážitkov zo študentských rokov?

Pani profesorka Majka Klimantová. Mojih 8 rokov na gymnáziu bolo plných super zážitkov, výletov a športových aktivít (hrali sme aj divčenský futbal). Boli sme veľmi dobrý kolektív s kopou bláznivých nápadov. Pamätám sa, ako som raz musela ísť za dvere, pretože som sa nemohla prestať smiať na nejakej „bilbosti“, a keď som sa vrátila, tak som opäť vybuchla smiechom a musela ísť späť za dvere. Nakoniec som

dostala poznámku.

Čo Vás motivovalo pri výbere štúdia a kde, aký odbor ste študovali?

Mala som veľmi rada matematiku a cudzie jazyky. Túžila som raz pracovať pre firmu, kde budem môcť aktívne komunikovať v cudzom jazyku. Ekonomická univerzita v BA, odbor FBI (Financie, bankovníctvo, investovanie) mi prišli ako vynikajúca voľba.

Ako sa vyvíjala Vaša profesionálna kariéra a ako ďalej napreduje? Kde pôsobíte v súčasnosti? Môžete nám priblížiť svoju prácu?

Počas štúdia na univerzite som začala pracovať pre slovenskú holdingovú spoločnosť, kde som siprešla viacerými pozíciami. V poradenskej spoločnosti Accace

na jednom mieste.

Čomu sa venujete vo svojom voľnom čase?

Dcérke Viktorii, joge, plávaniu, bicyklovaniu a cestovaníu. Vo voľnom čase mám konečne príležitosť komunikovať v nemčine so svojím manželom, ktorý je rodený Nemeč.

Zostáva Vám čas na návraty do Novej Bane?

Pravidelne navštevujeme moju rodinu v Novej Bani a s kamarátkami našu cukráreň pri škole.

Čo môžete odkázať našim terajším študentom?

Vedomosti a vzdelanie sú to jediné, čo vám nikto nikdy v živote nebude môcť vziať.

Autor: Mária Klimantová

Foto: archív

Mirka RAUTH – ČÍKOVÁ

1996 – 2004 Gymnázium Františka Švantnera Nová Baňa – osemročné štúdium
2005 – 2009 Ekonomická univerzita Bratislava, odbor Financie, bankovníctvo, investovanie
2005 – 2010 Puli a.s. (asistentka riaditeľa, projektový manažér, finančný manažér)
2010 – 2013 Accace a.s. (projektový manažér, manažér mzdového a účtovného oddelenia)
2013 – 2014 Adidas Slovakia a.s. (nákladový/finančný kontrolór pre východnú Európu)
2014 Adidas AG - Nemecko (finančný manažér pre kľúčových zákazníkov)

nikov. Pracovný jazyk je angličtina, hoci fyzicky sedíme v Nemecku. Denne spolupracujeme na dialku s kolegami v celej Európe. Moji obchodní partneri sídlia

v Amsterdame. Mój tím je tiež absolútne medzinárodný: taliansko-kanadsko-francúzsko-argentínsko-slovensko-americký. Je to veľmi obohacujúce mať toľko kultúr na jednom mieste.

Čomu sa venujete vo svojom voľnom čase?

Dcérke Viktorii, joge, plávaniu, bicyklovaniu a cestovaníu. Vo voľnom čase mám konečne príležitosť komunikovať v nemčine so svojím manželom, ktorý je rodený Nemeč.

Zostáva Vám čas na návraty do Novej Bane?

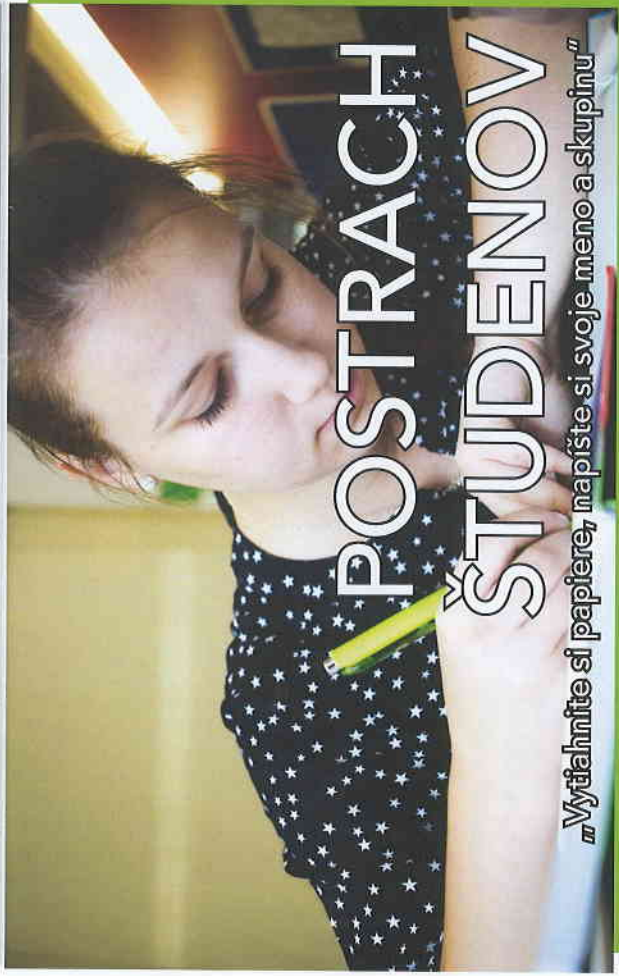
Pravidelne navštevujeme moju rodinu v Novej Bani a s kamarátkami našu cukráreň pri škole.

Čo môžete odkázať našim terajším študentom?

Vedomosti a vzdelanie sú to jediné, čo vám nikto nikdy v živote nebude môcť vziať.

Autor: Mária Klimantová

Foto: archív

POSTRACH ŠTUDENTOV

„Vytiahnite si papiera, napíšte si svoje meno a skupinu“

Túto vetu veru študenti nemajú radi. Vyvoláva v nich veľkú vlnu napätia, stresu a úzkosti. Inak to nie je ani v našej triede. No napriek tomu je veľmi zábavné pozorovať nás pred, počas aj po písomke.

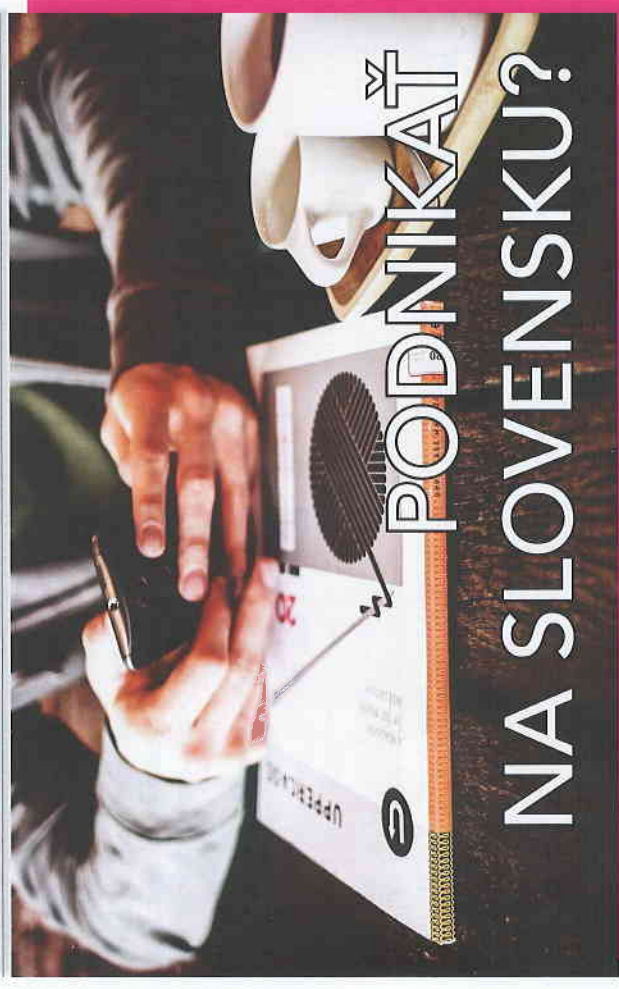
Pred písomkou všetci sedíme na svojich miestach a trasieme sa, stá by do nás blesk trafil, a pozeráme sa do zošita, hoci z toľkého stresu si nedokážeme zapamätať ani jednu jedinú vetu. Kreatívne vymýšľame, kam by sme si ešte mohli dať táhák, poprípade, kto z dvojice spolusediacich si čo zapamätá, aby druhému poradil. Obdivujeme to ticho, ktoré nastane počas prestávky pred hodinou. Je neskutočné, ako ľudské ucho dokáže započuť aj jemné obrátenie strany.

Na začiatku hodiny si všetci nervózne odkladáme zošity, pričom ešte listujeme a študujeme posledné poučky. Nervózne zapíname peračník, ktorý sa nám vzápätí rozsype po celej triede, lebo si neuvedomíme, že ho skôr hodíme na zem a až potom by sme ho chceli zapnúť. A nakoniec tie veľavravné pohľady: „Ja to neviem...“ alebo „...ani ja som sa to neučila.“ a iní zas „Čo to máme vlastne robiť?“ Atmosféra by sa dala v tej chvíli krájať ako naše mäkké alkalické kovy na chémii.

Počas písomky je možné vidieť v našich tvárach kadejaké grimasy a počuť kňazanie pier po papieri neuveriteľnou rýchlosťou. Niektorí sa ani len nezamýšľame nad tým, čo píšeme, len vieme, že je to „nabiflená“ poučka, ktorej absolútne nerozumieme. Na otázky odpovedáme štýlom: „asi to bude toto“ a jednoduché úlohy si komplikujeme vymýšľaním nových teórií. Keď však počuť už len „cvkanie“ pier a vidieť nevinné obzeranie sa po triede, učiteľ tuší, že je čas skončiť trápenie.

A po písomke opäť chytáme zdravú farbu, vieme plynule rozprávať, stáť na nohách, ktoré sa nám už viac netrasú, a zhlboka si vydýchnuť.

Autor: Dominika Muchová
Foto: Daniel Melicher

PODNIKAŤ NA SLOVENSKU?

Slovensko už dnes trpí obrovským problémom so zamestnanosťou. Väčšina mladých, ale aj starších obyvateľov odchádza za prácou či vzdelaním za hranice. Nielen kvôli lepším podmienkam a istotám do budúcnosti, ale aj kvôli populárnemu trendu „všade je lepšie ako na Slovensku“. Týmto spôsobom Slovensko prichádza o múdre hlavy a šikovné ruky. Nielen o tomto sme sa porozprávali s úspešným slovenským podnikateľom Danielom Sivákom, ktorý už v mladom veku úspešne vzkročil do sveta podnikania.

Dnes žijete v Bratislave, hlavnom meste Slovenska. Vždy si bol dieťaťom veľkomesta, ktoré vyrastalo v jeho neráz drsných uliciach, alebo si vyrastal v pokojnom prostredí niekde na vidieku?

Narodil som sa v Piešťanoch a následne sme sa s rodinou už v detstve často sťahovali. Vystriedal som mestá ako Nitra, Trnava, Zvolen. Vo Zvolene som strávil väčšinu svojho detstva až po strednú školu. Okrem jedného roka a pol „paúzy“, ktorú sme strávili v Prahe, a následne sme sa opäť vrátili do Zvolena. Až po dokončení strednej školy som sa presťahoval zase naspäť na západ a skončil som najskôr v Trnave počas štúdia vysokej školy a potom, po prvom ročníku som sa presťahoval do Bratislavy.

Tvoje kroky viedli priamo do Bratislavy.

Mnoho ľudí konalo rovnako, avšak len pre lepšie vyhladky do budúcnosti. Mesto sa im vôbec nepáči a snažia sa z neho vypadnúť pri najbližšej novej príležitosti. Je to aj tvoj prípad? Sú to práve lepšie podmienky pre podnikanie, kvôli čomu si sem prišiel, alebo ti veľkomestský život vyhovuje?

Mne absolútne vyhovuje veľkomestský život a nevyznel by som to za nič iné. Už len tým, že ja som istý čas žil naozaj na dedine. Možno štyri roky som býval v dedine pri Zvolene, ale tam som trpel. Vysočene. Neznášam dedinu, neznášam malé mestá, som veľkomestský typ. Nevieam si predstaviť, že by som nemohol ísť večer do obchodu, ktorý je nonstop otvorený. Som veľmi konzumný typ človeka. A v Bratislave je situovaná väčšina mojích klientov.

Je to praktické mimimálne z tohto hľadiska. Preto ani neplánujem Bratislavu opustiť.

Priznám sa, úplne ani doteraz nerozumiem, v čom vlastne podnikáš, keďže je to celkom komplikované. Dokázal si prepojiť niekoľko oblastí služieb, ktoré spolu ponúkajú komplexné služby pre tvojih zákazníkov. Môžeš nám bližšie vysvetliť, čím všetkým sa zaoberáte a čo to zahŕňa?

Dclass je skupina dvanástich firiem, ktoré sa zaoberajú komplexnými službami priamne cieľenými na marketing. Nemôžem však povedať, že sme reklamná agentúra. Je to síce dominantnou časťou nášho podnikania, ale je to iba určitá časť našich služieb. Zaoberáme sa výrobou, outsourcingom. Outsourcingujeme callcentrá, podporujeme zákaznícke služby, dokonca čiastočne obchod a pomáhame firmám hlavne redukovať ich náklady. Takže s tým súvisia ešte aj ďalšie iné možnosti toho outsourcingu ako takeho.

Môžeš ten pojem vysvetliť, prosím?

Outsourcing znamená, že firma nemusí nič riešiť pod vlastnou strechou, ale zverí danú aktivitu alebo činnosť inej firme a tým pádom ušetrí. Jednoducho, keď si predstavíš, že by sa mali starať o vlastné callcentrum, tak oni nám radšej mesačne zaplatia a my sa im o to postaráme. My riešime fluktuáciu, my riešime, či tí ľudia chodia do práce, či sú výškolení, či majú „PNKu“. Oni si zaplatia a za to čakajú službu v danom objeme. Je to najjednoduchšie riešenie, ktoré zároveň šetrí náklady aj čas. Predovšetkým sa zaoberáme outsourcingom, ktorý sa týka marketingu a marketingových služieb. Naši klienti spravidla nepotrebujú marketingové oddelenie ani marketingového pracovníka. Takže my žijeme našimi klientmi.

Maloby to nejakú spojitosť s tvojim mentálnym zameraním a všetko si mal naplánované, alebo to vzniklo ako spontánny nápad, ktorý sa prouto vydarilo. Ako si sa vlastne dostal k niečomu

takémuto?

Môžem povedať, že to bol taký detský sen, ale nemal som to naplánované. Vzišlo to prirodzene z toho, čo som robil. Mal som toľko mimopracovných aktivít tohto druhu, že nakoniec príjmy z mimopracovných aktivít prevážili príjmy z môjho tvalého zamestnania, preto som sa rozhodol tomu venovať naplno. Musím povedať, že to bol obrovský risk. Nemal som istých žiadnych klientov a asi štyri mesiace som žil z mojich vlastných úspor. Keby to nevyšlo, tak vlastne prídem o všetko, ešte aj o zamestnanie, ktoré bolo dosť lukratívne.

Akým spôsobom to vo firme funguje? Máte nejaké zaužívané pravidlá a rozdelenia, alebo máš rád veci pod palcom a séfuješ všetkému sám?

Delíme si zákazníkov do určitých skupín podľa obratu, podľa zisku. Napriek tomu, že ide o veľkú firmu, pre nás to môže byť malý zákazník, lebo im pomáhame len s drobnými činnosťami. Na druhej strane sú zákazníci číslami malí, ale pre nás sú veľkí. Podľa toho sú vyprofilované aj tímy. V našej firme máme päť tímov. V týchto piatiach tímoch sa reálne nachádza päťdesiatpäť interných zamestnancov plus niekoľko desiatok externistov, živnostníkov, brigádnikov a pod. Na týchto pozíciách je dosť vysoká fluktuácia, a teda ti neviem povedať, či zamestnávame sto alebo stodoť vadsať ľudí. Pravdepodobne je to každý mesiac inak. Okrem toho zamestnávame stálych vyše tridsať pracovníkov vo výrobe. Výrobu máme ešte aj v zahraničí – v Slovinsku a v Českej republike máme výrobné haly, kde v podstate títo ľudia pracujú. Týchto päť tímov medzi sebou takmer ani nekomunikuje. Starajú sa o zákazníkov, pretože sú zložené podľa potrieb týchto zákazníkov. Napríklad máme tím, ktorý má na starosti čisto online záležitosti alebo máme tím, ktorý je naozaj komplexný a stará sa aj o online aj offline reklamu, o grafiku, o sociálne siete, o programovanie online systémov a podobne. Máme

boli plnohodnotné tej slovenskej. Plánujeme sa rozvíjať medzinárodne. Momentálne už tak fungujeme, ale je to vždy iba nejakým spôsobom asociované podpora slovenských firiem, ktoré podnikajú v zahraničí či alebo výnimočne aj nejaké zahraničné firmy. Lenže nemáme tam aktívny obchod a tomu sa chceme venovať v najbližších rokoch.

Do sveta biznisu si prerazil pomerne mladý. Aká je tvoja rada na záver pre ambicioznych mladých ľudí, ktorí môžu rovnako ako ty, svoj potenciál uplatniť v budúcom podnikaní?

Najväčší problém mladých ľudí je, že sú strašne leniví. Všímam si to nielen na zamestnancoch. Naozaj je problém najstíčovka, ktorý je ochotný pracovať viac ako osem hodín denne a je motivovaný tým, že sa sám zlepšuje a že na základe toho dostane nejakú odmenu. Nie je to o tom, že príde, posadím ho sem a bude dostávať tisíc eur v čistom za to, že tu odsedí osem hodín a bude sa špárať v nose. Ja ako riaditeľ firmy pracujem dvanásť až šestnásť hodín denne, často aj cez víkend. Pre mňa je to absolútny štandard. Neviem si predstaviť, že by to bolo inak. Keď je niekto lenivý a nedokáže zapracovať aspoň v začiatkoch a čaká, že mu všetko padne samé od seba, tak nemôže očakávať nejaký úspech. To je najväčší problém dnešných mladých ľudí. Chýba im také logické zväzanie toho, čo musia urobiť preto, aby boli úspešní. Myslia si, že všetci budú na nich robiť, oni si budú sedieť a raz za čas si skontrolujú maily. Takú majú dnešní ľudia predstavu o úspechu a bohatstve, ale tak to nefunguje. Realita je taká, že všetci podnikatelia, ktorých ja poznám a sú úspešní, tvrdo pracovali desiatky rokov na tom, aby takí boli.

Ďakujeme ti za rozhovor a prajeme veľa ďalších úspechov!

Autor: Daniel Melicher
Simona Pavolová
Foto: pixabay.com

NAVŽDY SA ZACHOVÁ V PAMÄTI STUŽKOVÁ

Sobota poobede a partia mladých ľudí čakajúca na autobus v nezvyčajný čas a deň. Vzrušené hlasy, slávnostné šaty či drahé obleky prehodené cez ruku. Takto sa začínala cesta do šály na Branku. - 12. 11. 2016 - 18:00 - Tá partia mladých ľudí zoradená v zástupe zmenená na nepoznanie. Po týždňoch hádok pripravená uzmiert' sa tou najkrajšou cestou.

Myslím, že nemusím vravieť, že tohto roku sme jediná trieda maturantov. Sme neprehliadnuteľní, takže k veci.

Hneď na začiatku našu stužkovú slávnosť otvorila Vika prekrásnym príhovorom, kde nejedno oko zaliali slzičky. Naši rodičia sa na nás takto milo už dávno nepozerali. Konečne sme dostali poháre do rúk a šlo sa na vec. Nemyslím piť, ale tance. Rodičovské tance, učiteľské tance, zamiešané tance, miešané tance a také iné pomešané. Prosto, chceli sme sa už najesť a ísť na program.

Stužková bola na tému „GFŠ má talent“. Na začiatok parádne číslo mímov v podaní Maroša a Mareka, do ktorého zapojili aj učiteľov - pochvala za odvahu. Nasledovali vystúpenia spevavo nadaných členov triedy, a to Vierky a Sama a nežného tria - Vika, Vierka a Matka. Pomedzi to boli trápne i menej trápne, ale stále vtipné reklamy na ocot, borovičku či muchovú polievku. Vika, Kika, Kika, Majka, Marek a Mató si zas pripravili folklórnu vložku v sprievode huslí, na ktorých hral Koco. Ešte musím spomenúť Samov stand-up o ženách, čo rozosmialo snáď každého. Vystúpenia komentovala porota v tomto zložení: p.p. Paštrnáková (Sisa), p.p. Šušoliač (Koco) a p.p. Kurek (Dávid). Záver programu tvorili dva tance. Nás dlevenícký, ľahko hip-hop-ový, a neprekonateľný frajerský chalanský.

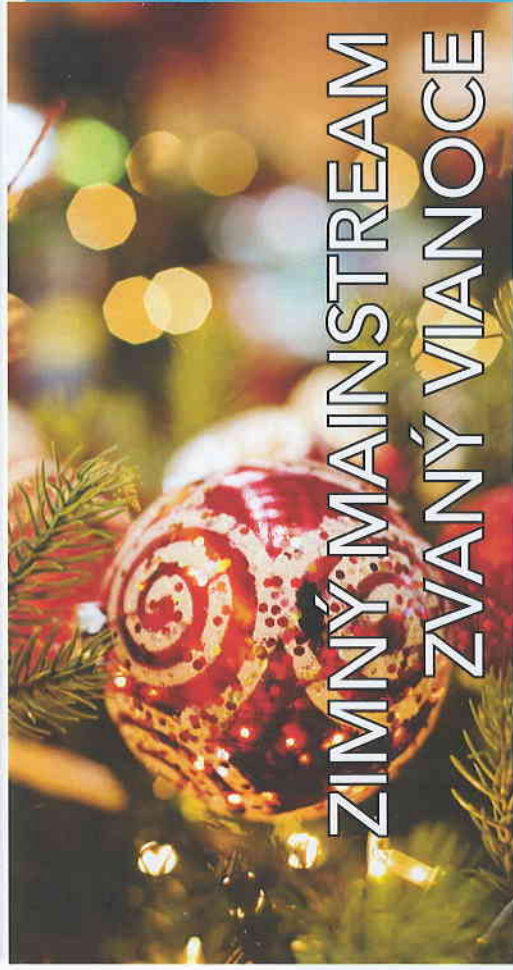
Potom to už bola stužková klasika - diskotéka. Poriadne sme sa vybláznili a nedočkavo čakali na polnoc, kedy si budeme čítať časťušky a obľeeme sa džbánom so šampanským. Rozbíjanie sme radšej nechali na triednu a nasledoval 4-minútový, takmer nezdolateľný kankán. Zvládli sme a vydržali sme tancovať až do tretej rána.

Musím uznať, že stužková dopadla nad moje očakávania, a som na celú našu triedu veľmi hrdá, že sme to spolu zvládli. Je to jeden z magických okamihov každej triedy a aj budúcim maturantom prajem minimálne takú úžasnú stužkovú, ako bola tá naša.

PS: Na záver pozdravujem triednu, chcem sa vám poďakovať, že ste to s nami dotiahli do úplného konca.

Autor: Broňa Búryová
Foto: archív

ZIMNÝ MAINSTREAM ZVANÝ VIANOCE

Každý rok prichádzajú, každý rok ich oslavujeme, tešíme sa na ne a pre takého priemerného Slováka je to dôležitý medzník v roku. Pravidelne, rok čo rok, sa nám dostávajú do povedomia skôr a skôr. Už v roku 2016 niekedy, okolo júla – augusta, bežala reklama so zeleným niečim: „letné Vianoce“. Potom prišiel september a s ním aj prvý vianočný sortiment v reťazcoch. V októbri obchody s textíliom zmenili svoj sortiment na vianočné motívy. Každé správne nákupné centrum má spravenú výzdobu už dávno pred novembrom. A čo v decembri? „Last Christmas I gave you my hearth... So this is Christmas.. Jinglebells, jinglebells.. Christmastime, whistle tone...“ áno, práve v decembri nám v ušiach vyhrávajú staré, ale vraj stále moderné christmas songy.

Pre mňa osobne sú Vianoce plné paradoxov. Slovo Vianoce sa často spája s prívlastkom „biele“. Úprimne, spomeniete si, kedy boli Vianoce biele? Možno tak v lidlovskom letáku. Napriek tomu, že mesiac dopredu počúvam z úst matky ustálené slovné spojenie „vianočné upratovanie“, na Štedrý deň je v dome najväčší „bodrel“. Týždeň pred dňom D pečieme medovníčky podľa receptu „hneď mäkké“, nuž ale rok čo rok si idem na nich zuby vylámať. Kapor. Áno, klasika. Napriek tomu, že je predmetom permanentného šomrania, si tradične zajednáme 3 až 4 kusy tejto rybičky (pravdepodobne z riek samého pekla) a preberáme ich až do nového roka. A čo ma rozčuluje najviac? „Vianoce, čas pokoja a mieru“. Vážne? Časy, keď je vo svete najvyššia kriminalita, priamo úmerná domácim sporom a násilliu. Neviem, kto toto povedal, ale asi na niečom fícal.

Keď som odchádzala posledný deň pred Vianocami zo školy, spolužiačka sa ma spýtala: „Tešíš sa na Vianoce?“. Nadychla som sa.. Nevedela som, čo povedať. Pozrela som sa na vianočné osvetlenie v meste, na vianočné trhy, vianočný sortiment, tetu, čo predáva pred Hotápom trubičky, všetky možné aj nemožné plagáty s vianočnou tematikou rozvešané okolo mňa a to len v takom malom meste, ako je Nová Baňa. Znechutená tým, ako sa všetci snažia na „najkrajšom sviatku v roku“ zarobiť, som jej neisto odpovedala: „Ale áno ...“.

Prajúc jej šťastné a veselé Vianoce som si uvedomila, aká prázdna táto fráza ostala. Čo oslavovalo v oslavách narodenia Ježiša Krista, z dní, kedy sa stretáva celá rodina? Matéria a konzum. Kapustnica, šalát, koláče, vianočný stromček a darčeky...

Autor: Simona Pavolová
Foto: pexels.com

RODINNÉ SÁGY

Z rodiny TUŽINSKEJ už naše gymnázium absolvovali „traja mušketerieri“ a v terajšej septime študuje ich sestra. Profesie jej bratov sú naozaj veľmi rôznorodé. Ktovie, akým smerom sa bude uberať Kristína.

Vladimír Tužinský
ZŠ Jána Zemana 1987 – 1996
Gym. Františka Švantnera 1996-2000
triedny učiteľ - Mgr. Jozef Laco
zamestnanie: bartender
v hoteli Fitzsimons, Temple Bar, Dublin

Kristína Tužinská
ZŠ Jána Zemana 2005-2010
Gym. Františka Švantnera 2010-...(2018)
triedna učiteľka - PeaDr. Renáta Juhásová
Studentka - septima

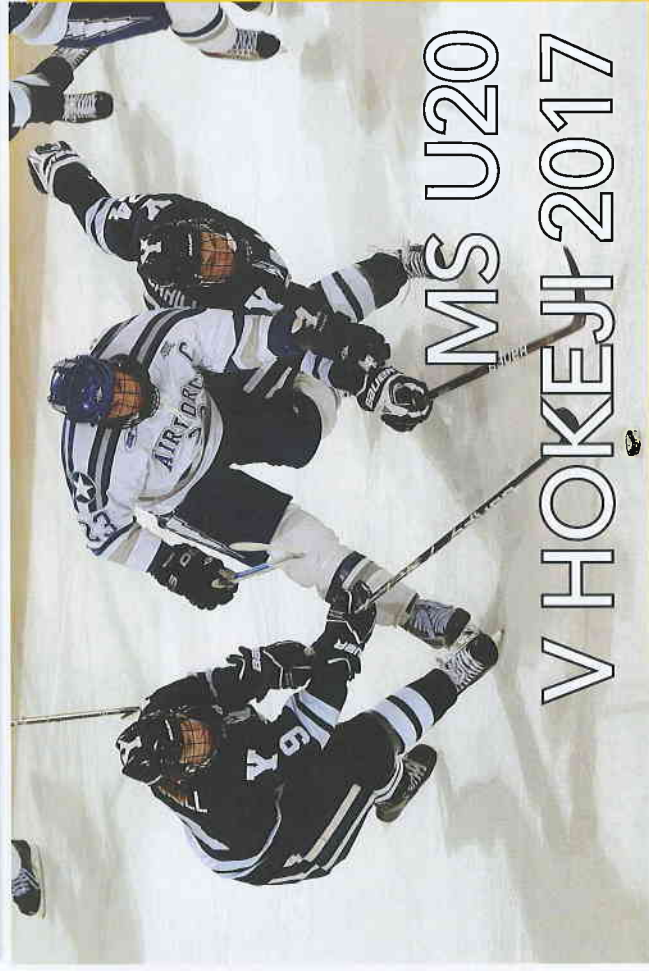

Mgr. Jakub Tužinský
ZŠ Jána Zemana- 1997 - 2001
Gym. Františka Švanthera 2001-2009
triedny učiteľ - PeaDr. Miroslav Hasch
VŠ - Filozofická fakulta, Trnavská univerzita
v Trnave, odbor psychológia
zamestnanie: 2016 - súčasnosť - dobrovoľník
na plný úväzok v projekte „Cez deti k rodine“
- evanjelizácia a práca s rómskymi deťmi a ich
rodinami so sídlom v Kremnici

Lukáš Tužinský
ZŠ Jána Zemana 1990-1999
Gym. Františka Švantnera 1999-2003
triedna učiteľka - PeaDr. Renáta Herková
(Juhásová-ešte nebola vydatá)
zamestnanie: vedúci predajne
Zvor farieb s.r.o. Nová Baňa

Autor: Mária Klimantová
Foto: archiv

MS U20 V HOKEJI 2017

Zlyhanie našej reprezentácie - majster bojujúci o záchranu - „zápas roka“ Zalebo jedným zápasom do štvrťfinále - Slováci vyrovnali rekord

„Švédski porazení a naša reprezentácia po 16 rokoch opäť bronzová!“ – výkriky a ohlasy slovenských médií po MS U20 2015 odkedy, ako všetci verili, náš hokej „stúpol“. Opak je pravdou. Ale vezmime si to poporiadku.

Tak ako každý rok, tak sa aj tento rok sa niektorým Vianoce začínali o 2 dni neskôr. Reč je o hokejových fanúšikoch, ktorí si každý rok prídu na svoje počas juniorských MS v hokeji na prelome rokov. Mladíci predvádzajú rýchly a dynamický hokej s cieľom presvedčiť skautov amerických líg o svojom talente.

Tento rok sme sa dostali do tzv. „skupiny smrti“ a hneď na úvod sme sa stretli s domácou Kanadou. Na začiatku sú všetci optimisti, a tak som aj ja veril v malý zázrak v boji proti niekoľkonásobným majstrom. Zázrak sa nekonal, ale o rekord sa naša reprezentácia postarala. Totiž, najnižší dosiahnutý počet striel v jednom zápase počas majstrovstiev sveta v hokeji je 6, čo sa podarilo aj nám. Kolotočiar z Kanady nás tak roztočil, že naši hráči dokázali vystreliť na bránu súperu len 6-krát. Po dvoch tréningoch som očakával poriadny debakel, ale naši to uhrali „len“ na 0:5. Optimizmus prudko klesol, ale veď aj naše „bronzové“ majstrovstvá v roku 2015 sme začínali „kanadským“ debaklom 0:8.

Ďalší deň sme čelili Američanom (ktorí nakoniec tohtoročné majstrovstvá vyhrali) a možno okrem počtu striel a väčšej snahy sa toho veľa nezmenilo. Zmohli sme sa na 2 góly, avšak opäť s inkasovanou „piagoskou“ – teda päťkou, po ktorej sa zápas skončil výsledkom 2:5.

Slováci, čoraz viac pesimistickejší, sa naladili na tzv. zápas roka. Zápas proti Lotyšom. Prehra znamená boj o záchranu, naopak, výhra by znamenala účasť vo štvrťfinále. Už vtedy bolo jasné, s kým by sme bojovali o záchranu v elitnej kategórii. Totiž obhajcovia titulu z Fínska totálne pohoreli vo všetkých svojich zápasoch, a tak čakali na svojho súpera do bojov o záchranu. A ako je každému jasné, nech by naši hrali akokoľvek, vyhrať s obhajcami titulu boj o záchranu by bolo ako pretlačenie s tankom – šanca nulová.

Aj do „zápasu roka“ sme vstúpili horšie ako súper. Veľmi rýchlo sme prehrávali 0:1. Avšak stihli sme sa vzchopiť, skóre otočiť, udržať a prebojovať sa až do štvrťfinále, no najmä vyhnúť sa kritickým bojom o záchranu. Lotyšov sme porazili 4:2 a hneď sa spalo lepšie. (keďže majstrovstvá sa vysielali v noci kvôli kanadskému časovému posunu).

Lotyši, podľa očakávaní, boje o záchranu nezvládli, a tak si budúci rok opäť zahrajú v nižšej divízii.

Posledný skupinový zápas sme hrali počas silvestrovej noci. Bol už nový rok a naši sa postavili proti Rusom. U našich bolo vidieť snahu a nasadenie, no gólu sme sa nedočkali. Sice sme prehrali „len“ 0:2, no naše tyčky zvonili viac ako bolo vystrielaných. ohňostrojom. Nič to už však nezmenilo a naši hráči sa zo 4. miesta v tabuľke a jedným vyhraným zápasom prebojovali do štvrťfinále, kde nás čakali 1. zo skupiny B – Švédci. Švédci, ktorí neprehrali ani jeden zápas. Veril som v malý zázrak, avšak „veľké oči“ som nemal. Naši hráči nestihali tak rýchlo krútiť hlavou, ako Švédci korčuľovali. Po 5 inkasovaných góloch sme sa aj my zmohli: na 3 rýchle, ktoré nás na pár minút „naštartovali“. Švédci však nenechali nič na náhodu a ďalšími 3 gólmi nás totálne zložili. S výsledkom 3:8, 5 prehrami a 1 víťazstvom sa naša cesta na MS skončila.

Víťazmi sa stali Američania, druhé miesto obsadila Kanada a tretí skončili Rusi. Čiže opäť tradičná medailová trojica v tejto vekovej kategórii majstrovstiev.

Positívom v našom tíme boli brankári, snaha, odhodlanie či chcenie, no negatívami obrana a útok. Hráči sa každým rokom na MS menia, starší odchádzajú, mladší sa zohrávajú a ja na prelome rokov vždy verím, že príde generácia ako v roku 2015 či 1999 a zabojuje o medailu. Dopadlo to ako dopadlo, hrdosť na našich hráčov som nestratil a s vierou v dobrý výsledok sa už teraz teším na najbližšie juniorské MS v hokeji.

Autor: Boris Karas

Foto: pexels.com

Logo: hockeycanada.ca

ZO ŽIVOTA UČITEĽA

Nový rok, nové číslo, nový učiteľ... Pre ďalšie pokračovanie našej rubriky som si vybral veľmi milú a stále usmievanú pani profesorku Katarínu Sekerkovú, ktorá má pod palcom našu žiacku školskú radu. Prečítajte si o nej, čo ste ešte nevedeli!

Prečo ste sa rozhodli vybrať si povolanie učiteľa?

Tým, že mám obidvoch rodičov učiteľov, išlo to nejakú prirodzene. Už ako malá som sa hrávala len na učiteľku alebo predavačku. Či to bol až taký dobrý nápad, to už neviem (smiech).

Aký je váš postoj k žiakom? Beriete to viac subjektívne alebo objektívne?

Toho neviem, či ti môžem prezradiť (smiech). Myslím si, že to tak má každý človek, aj učiteľ - sú ľudia, ktorých mám radšej, ale snažím sa ku všetkým správať rovnako. Nadväzujem komunikáciu s každým, pokiaľ aj tá druhá osoba má záujem. Myslím si, že mi to ide dobre. **Keby ste sa stali riaditeľkou školy, ktorú vec by ste ako prvú zmenili?**

V prvom rade nemám túto ambíciu stať sa riaditeľkou, a preto som nad tým neuvažovala. Takže...asi by som skúsila, ako by fungovalo, keby sme nemali triedy ale učebne a vyžiaci by ste sa presúvali z hodiny na hodinu.

Máte nejakú „úchylku“? Niečo, čo praktizujete vý, ale vaše okolie nie? (základná otázka :D)

Áno, mám (smiech). Keď veším bielizeň, tak jeden kus oblečenia musí byť pripnutý rovnakými štipcami. Posledné roky som to zdonalila na vyššiu úroveň. Na každej šnúre musia byť štipce rovnakej farby. Podľa mňa mám však takýchto drobných úchyliek ešte viac.

Čo vás vie z celého dňa najviac potešiť?

Dokážem sa tešiť z maličkostí, napríklad nie-

što ide po chodbe a usmeje sa na mňa. To ma vie naozaj potešiť. Inak, ja si myslím, že mám celkovo šťastný život. Môj život tak pekne plynuo plynie. Už od detstva som pozitívne naladená, to mám určite po mame.

Máte sen, ktorý by ste si určite chceli splniť?

Máme ockov rodičovský dom ako chalupu, výlety by som bola rada, keby sme ho zrenovovali tak, že by sa tam dalo riadne bývať. Mám rada záhradu a tam je veľká záhrada, takže to by mi veľmi vyhovovalo. To je jeden taký môj sník.

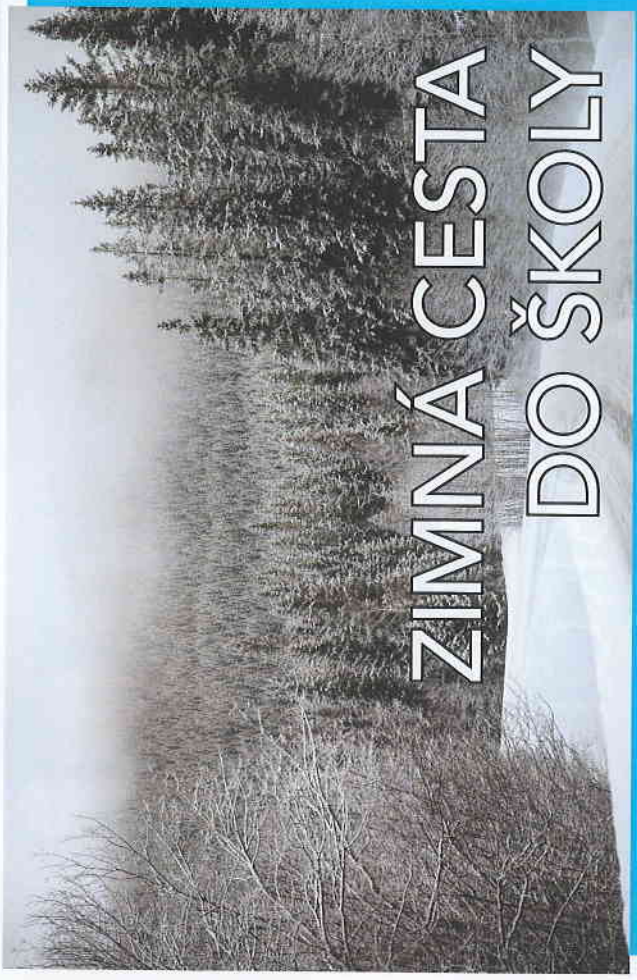
Aké sú vaše záujmy? Viete variť?

Ako sa to vezme, viem uvariť základné jedlá a všetiču podľa receptu. Taktiež veľmi rada pečiem. Moja záľuba je, ako som už spomínala, záhrada a príroda, v tom sa dokážem naozaj vyžiť. Tiež, napríklad, rada čítam.

Slovo pre študentov na záver:

Buďte slušní, nemyslite len na seba, pomôžte si navzájom a spomeňte si na toho, kto pomohol vám. Usmievajte sa, myslíte optimisticky - budete šťastnejší.

Autor: Marián Šebeňa
Kresba: Alžbeta Budinská

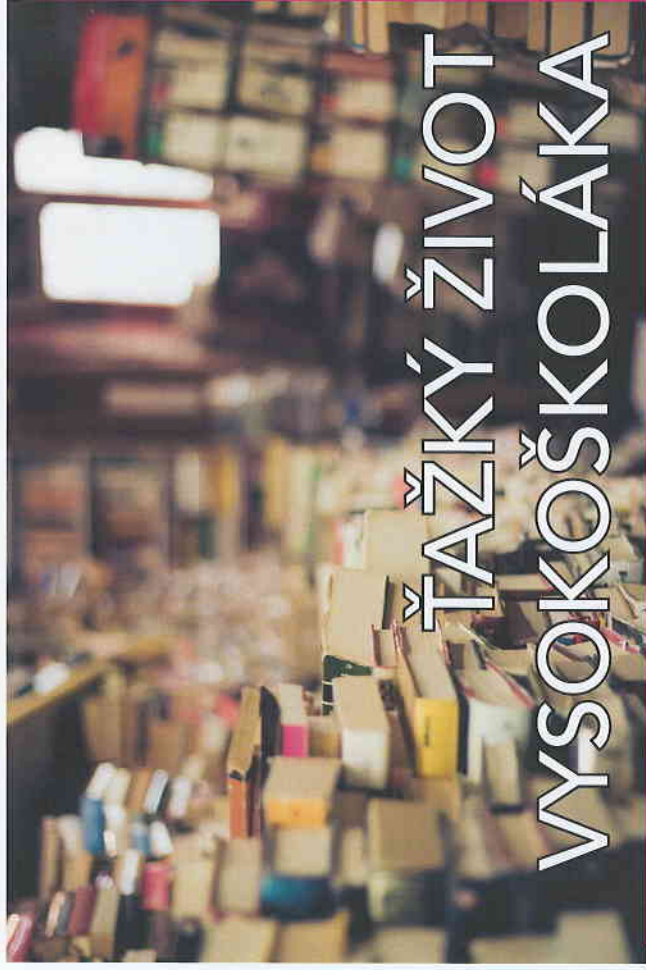

Ak niečo neznášam, tak je to skoré ranné vstávanie. S pocitom úplného znechutenia vyvíňam budík, ktorý zvoní presne o šiestej ráno. Ešte dvadsať minút ležím v posteli a snažím sa premôcť samu seba, aby som sa odhodlala vstať do chladného rána. Napokon vyleziem spod periny a trasúc sa prebehnem do kúpeľne. Opláchnem si tvár a umyjem zuby. V zrkadle vidím odrážanie hodín. Hneď viem, že už meškám a raňajky nestíham. Obličiem si to prvé, čo mi skriňa ponúka, a vlasy si sťahujem do vysokého chvosta. Rýchlo si zaviažem teplé kožené čizmy, zapnem si vetrovku a som pripravená ísť na autobus.

Otvorím vchodové dvere a počasie mi vlepí chladnú facu na obidve líca. Mysľou sa ešte raz vrátim do teplej posteľe, no nakoniec váhavam krokom vykročím na cestu potiahnutú súvislou vrstvou ľadu a snehu. Obloha je ešte tmavá a zdobí ju množstvo trblietavých hviezd a obrovský žiarivý mesiac. Došmýkam sa na zastávku a čakám, kým príde (hádam) vykúrený autobus. Stojím tam už dost dlho. Zase mešká, pomyslím si. Autobus konečne dorazí a namiesto ilúzie teplého sedadla ma čaká krutá realita - doslova plná "konzerva" usopených a ukašľaných detí, študentov aj dôchodcov. Keď vystúpim, strastiplná cesta ešte len začína. Stúpanie hore mestom vyzereá jednoducho, opak je však pravdou. Ešte neodhrnutý a nepospýšaný chodník je zradný a klzký. Kráčam pomaly, ale isto. Dúfam, že ma moja obuv nezradí. Už som takmer v cieľi, začína ma zaplavovať pocit eufórie. Správim ešte niekoľko neistých krokov a zrazu - BUM. Rukami sa zaborím do studeného snehu a nohavice mi nasiaknu ľadovou vodou. Rýchlo sa pozriemkam a vbehnem do školy.

Pán školník ani tentokrát nesklamal. Prídem k skrinke a opriem sa o rozhorúčený radiátor. Čítim, ako mi rozmrzajú stehná a okolo mňa sála teplo. Celá rada si nastoknem na nohy prevezky a vyzliečim si všetky bundy a svetre. Nekonečné schody do triedy sú oproti snehovej nádielke prechádzka rajom. Vojdem do triedy, zatvorím za sebou dvere, zvolím sa na stoličku a teším sa, že konečne sedím.

Autor: Simona Pavolová
Foto: pixabay.com

na to je ťažké robiť jednoznačné závery. Aj napriek uvedenému však mám svoje plány. Študovať právo som išla s cieľom, že si raz otvorím svoju vlastnú advokátsku kanceláriu. Zatiaľ si za tým stojím, ale uvidíme, čo budúcnosť priniesie.

Ťažíš zo svojho štúdia už aj teraz? Napríklad formou brigády, pomocou známym... Alebo je to bez diplomu bezpredmetné?

Nespolieham sa veľmi na druhých, rada si veci zabezpečujem sama, aby som mala všetko pod kontrolou. Diplom síce na výkon tohto povolania potrebujem, ale nemusím naň čakať so založenými rukami. Už v druhom ročníku sa mi podarilo začať pracovať pre jednu advokátsku kanceláriu v Bratislave ako právna asistentka. Umožňuje mi to spájať teoretické poznatky s praktickými a motivuje ma to pokračovať v štúdiu čo najúspešnejšie.

Povedz nám niečo o študentskom živote v Trnave. Osobne si myslím, že mesto ponúka veľa možností a má priateľské prostredie. Ale predsa len, ty si trvalá obyvateľka...

S mojím tvrdením môžem plne súhlasiť. Trnava je študentské mesto, ktoré, najmä pre mladých ľudí, ponúka veľa možností. Zapôsobil na mňa už len svojou architektúrou a na svojej si tu prídu priaznivci kultúry, športu, spoločenských aktivít, ale aj nočného študentského života.

Chcela by si niečo odkázať svojim budúcim právnickým nasledovníkom?

Je na každom z nás, pre aký odbor štúdia sa do budúcnosti rozhodne. Ja si za svojím rozhodnutím stojím a štúdium práva nelutujem. Pred nástu-

Už niekoľko čísel vám prinášame rozhovory so študentmi vysokých škôl a univerzít. Stretli sme sa s našimi bývalými absolventmi, ktorí sa vybrali cestou medicíny, medzinárodných vzťahov... Ale taktiež so študentmi v zahraničí, ako Rakúsko, Česko alebo Nemecko. Tentokrát sa porozprávame so študentkou práva Frederikou, ktorá študuje na Trnavskej univerzite. A tá je, údajne, „the best of“ v štúdiu práva na Slovensku.

Študuješ právo v Trnave. Naozaj máš pocit, že dostávaš to najlepšie, čo v tomto odbore na Slovensku máme, alebo sa to už len tak hovorí?

Ano, mám taký pocit. Bolo to aj prvotným dôvodom, prečo som sa rozhodla právo študovať v Trnave.

Ako sa zmenil tvoj študentský život po vstupe na vysokú školu? Ako ťa „vzbrojilo“ gymnázium pre budúce štúdium?

Gymnázium ma naučilo zbierať informácie zo všetkých dostupných zdrojov a zvládajúť absorbovať množstvo nových poznatkov. Vďaka ôsmim rokom, ktoré som tam strávil, je pre mňa oveľa jednoduchšie zvládnuť nápor súvisiaci so štúdiom na

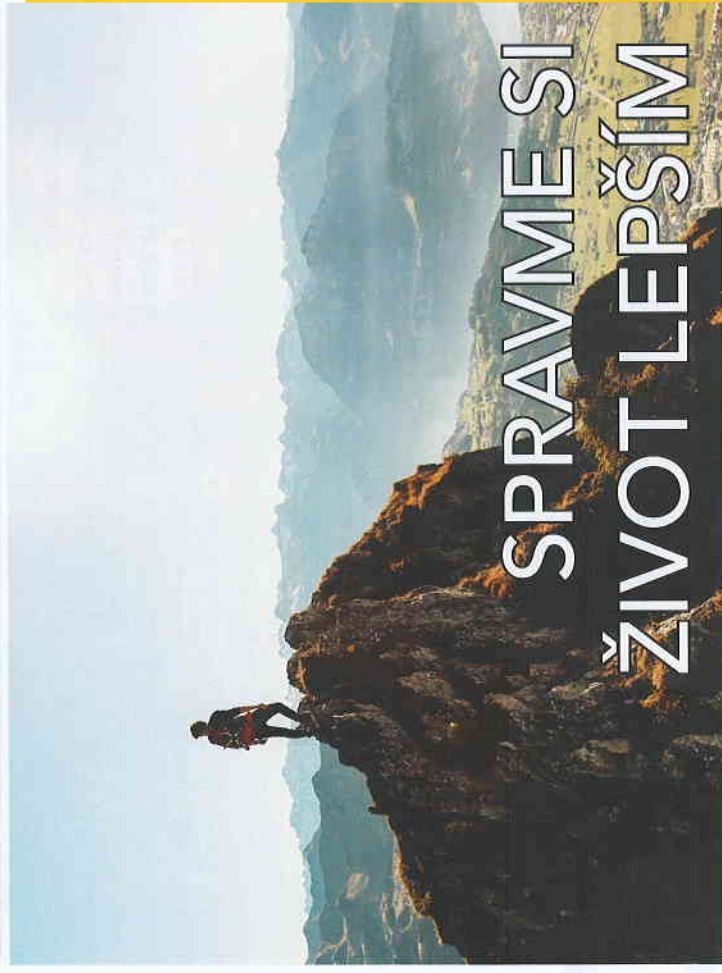
vysoké škole.

Prvý rok máš za sebou a čo-to odžité aj z toho druhého. Ako funguje štúdium práva, sú tvoje dni náročné?

Práveže nie. Štúdium je rozložené na päť rokov, vďaka čomu mi prednášky a semináre pokrývajú len pár hodín v týždni. Úprimne, pri výbere odboru som čakala, že to bude náročnejšie. Napriek tomu však nie je taký celý rok. Skúškové obdobie, ako pre každého študenta, predstavuje veľký nápor. Obzvlášť, čo sa týka štúdia práva.

Aké sú tvoje vyhladky do budúcnosti, po ukončení štúdia?

Po skončení štúdia musím ešte absolvovať päťročnú koncipientskú prax. Vzhľadom

O tázku „čo je to šťastie“ si položil hádam každý jeden z nás. Každý si ho dnes inak vysvetľuje a chápe ho inak. Myslím si, že je ale niečo oveľa dôležitejšie, než vedieť ozrejmiť pojem šťastie. Je to návod, ako dosiahnuť tento neskutočne príjemný pocit. Samozrejme, ja ten návod nemám a klamal by som sám seba, keby som ti vravel, že ho poznám, že viem, čo ťa spraví šťastným na počkanie. Každý má svoj životný návod a je len na ňom, aby ho vo svojej podstate objavil. Tiež nie som celkom a vždy šťastný (bolo by pokrytecké tvrdiť, že hej), ale mnoho ľudí je. Preto sa chcem s tebou podeliť o pár myšlienok od šťastných ľudí.

V jednoduchosti je krása

Už dlhšie si nebol na dovolenke prí mori? V zahraničí? Na drahom wellnes pobyte? Dovoľ mi otázku: Kedy si sa bol naposledy len tak prejsť? Možno ani nevieš, aká krása sa skrýva za твоjím domom či panelákom. Vraví sa, že veci, ktoré sú zadarmo, sú tie najlepšie! Priznaj sám pred sebou, kedy ste boli naposledy s rodinou a priateľmi vonku, či už na večeri alebo v kine, proste

hocike? Ak sa ti podarí zložiť si ružové okuliare tejto doby, pochopíš, že aj to je krása.. Rozhľadni sa okolo. Nohy predsa nemáme na parádu..

Šír lásku a úsmev

Áno, aj tieto dve veci sa pomaličky vytrácajú z našich každodenných životov. Určite ani tebe nie je príjemné, keď sa na teba osopí predavačka v obchode, alebo šofér autobusu, keď mu zablokuješ terminál či učiteľ, keď nevieš odpo-

neš na ulici. Koľko takýchto zbytočných myšlienok máš za deň? Použitú energiu vlož do niečoho produktívneho alebo kreatívneho.

Čo všetko nás ovplyvňuje?

Je to strava, pohyb, škola, rodina, priatelia, nepriatelia, prostredie, myšlienky, činy a aj čas. Rob v živote činnosti, pri ktorých sa cítiš skutočne šťastným. Všetkým sa snaž odpustiť a vypusti svoj hnev navždy. Vyberaj si len pozitívne okamihy. Otvor oči a všimaj si krásy, ktoré sú nám ponúkané. Začni žiť plnohodnotne, možno práve vtedy pocítiš to vysnívané šťastie.

Autor: Marián Šebeňa

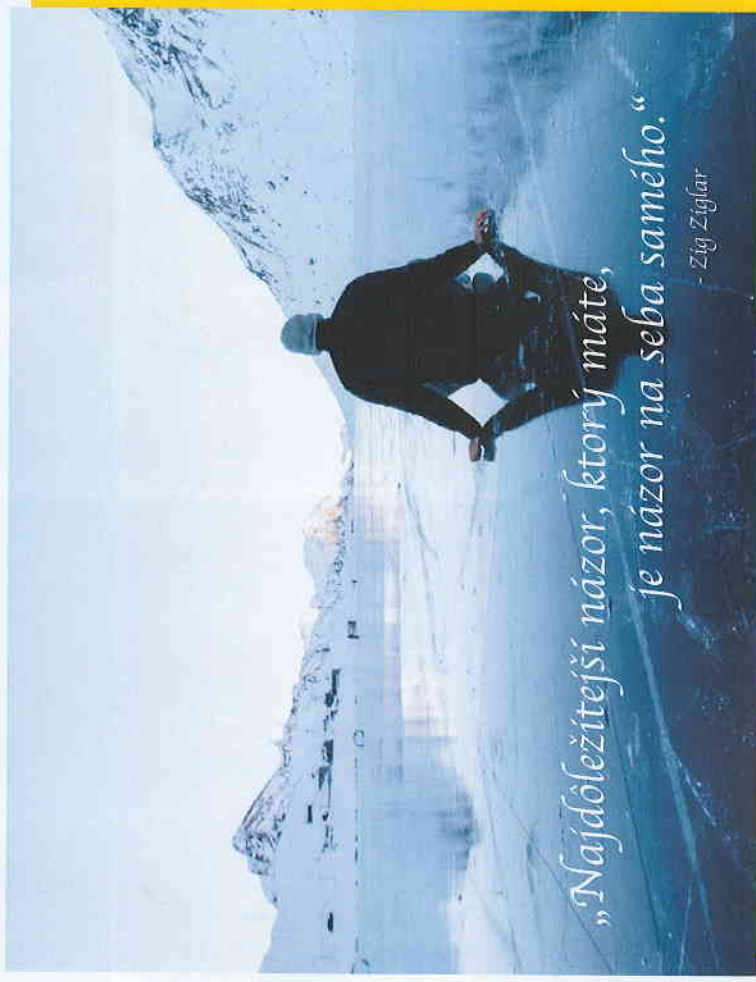
Foto1: pexels.com

Foto2: pexels.com

vedieť na jeho otázky. Kašli na to! Aj keď je to niekedy veľmi ťažké, zahod' hnev i smútok a snaž sa všetko robiť s láskou a úsmevom. Koľko do danej činnosti vložíš, dvakrát toľko sa ti vráti! Už len keď ráno vstaneš z postele, vystrieš chrbát a nahodíš šibalský úsmev, tvoj deň bude omnoho lepší.

Snaž sa eliminovať zlo

Zamysli sa, čo a do akej miery ťa dokáže ovplyvňovať. Roztried' si ľudí v tvojom živote. Tí, ktorí ti už dlho žerú nervy a neustále ťa trápia, s tými sa prestaň stretávať! Ohovárание a súdenie druhých je u nás ľudí na každodennom poriadku. Uvedom si, že z takýchto rečí neplynie nič pozitívne, a spomeň si na to vždy, keď si niečo pochybovačne pomyslíš o sebe samom či o človeku, ktorého stret-

DEŇ OTVORENÝCH DVERÍ

Foto: Daniel Melicher

TVORIVÉ DIELNE

Foto: Broňa Búryová, Maroš Kollár